

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

הגיע הזמן שניחוחו לצעירות החביבות האלה לחיות את חייהן הפרטיים בלי שינכרו בהם עד איזן סופי.

החודש כבר הספקתי לקרוא באחד העיתונים על הווסת הראשונה של זמרת אחת ובעיתון אחר על ההפלה הראשונה של אחרת ואני מודיע בזה כי אני מעדיף לשמוע את קולותיהן של הזמרות מאשר לקרוא את קורותיהן (האינטימיות ביותר). **עמוי ימסל, תל-אביב**

לא לטמון הראש בחור

על השפעת היעדר נשות כדורגלני הנבחרת בעת מסעותיהם, על טיב ביצועיהם במגרש («מין וספורט»: נבחרת בלי נשים», העולם הזה 2.3.88).

כארץ נוהגים, בכל תחומי החיים, לטאטא מתחת לשטיח בעיות שונות וכמיוחד נושאים הנראים משוּמָּה רגישים ועדינים. ובעניין זה עסקני הספורט אינם שונים במאומה מיתר העסקנים. גם הם טומנים את ראשיהם בחול כשכורים אינם נוחים להם.

למרות שאיני מתיימרת לחוות ריעה האם התועלת שבנבואת נשות וחברות השחקנים לחמנה באוסטרליה היתה מצדדיקה לא ההוצאה הכספית הניכרת שהיתה כרוכה בכך, יש מקום לדיון ציבורי יסודי בסוגייה זאת והעולם הזה תרם בכתבתו תרומה נכדה להארת הנושא. **שושנה בן-יהודה, תל-אביב**

והמנגינה שוב חוזרת

על הימנון אחד המשרת שתי אומות («בלאדי, בלאדי», העולם הזה 9.3.88).

בלאדי, בלאדי אינו ההימנון המשותף היחיד לשתי אומות, המצרית והפלסטינית. זמן קצר אחר מילחמת-העולם השנייה נטשה יוגוסלביה את האינטרנציונאל בתור ההימנון הלאומי שלה ואימצה לעצמה תחתו ההימנון שמנגינתו וזהו ההימנון הפולני העתיק («עוד לא אברה פולין»), כמובן עם מילים אחרות.

מנגיניו שהמנגינה הזאת היא, למעשה, המנגינה של שירי-הרות של התנועה הפאן-סלאבית מימי סוף המאה הקודמת, שמקורה רווקא כסרכיה דאו (שהיא כיום הרפובליקה הככירה ברפובליקה הפדראלית של יוגוסלביה). **עוזי שרטר, תל-אביב**

קשר קורן לאוצר

על קירבה מישפחתית מסויימת של חתן יום-הולדת («אנשים», העולם הזה 9.3.88).

מדור אנשים מנצל את הדיווח על יום-הולדתו של רני קורן (ממקורבי יגאל אלון המנוח) כדי להוכיח לעם ישראל שרני קורן הוא הגיס של שרה-אוצר (הנשוי לאחותו של קורן, רות). אבל קשר לאוצר איננו דבר חדש לדני קורן (וכמובן גם לא לאחותו, הגברת ניסים). הלא כימים שבהם משה ניסים עוד לא הלם על שקל חדש כבר היה אביהם של דני ורות, יצחק קורן, סגן שרה-אוצר בממשלת ישראל (1961-1963).

גם עיניים ורגליים

על ביטוחים יוצאי-דופן שעורכת חברת הביטוח לוידיס («תמרוקים», העולם הזה 9.3.88).

כאשר חברת-הביטוח לוידיס הלונדונית עוסקת בביטוחים לאימיים היא איננה מסתפקת בביטוחי סיכונים מקצועיים שיגרתיים בביטוח קולותיהן של זמרות-אופרה או חוטמיהם של טועמי (יותר נכון: מריח) יינות.

בשעת הצורך מוכנה לוידיס להרחיב מאוד את המושג של סיכון מקצועי, כמובן תמורת הפרמיה המתאימה. כך, למשל, ביטוח לוידיס, בעבר, את עיניה הסגולות של אליזבט טיילור ואת רגליה המשגעות של בטי גרייבל.

שאלה של אחוזים

על ידיעת החשבון של בעלת מדור בהעולם הזה («גם זה וגם זה», העולם הזה 9.3.88).

חיסכון, חיסכון, חיסכון, אבל על חיסכון של 500% (כשקונים עציצים בזמן הנכון לפני הפסח) טרם שמעתי. זה אמנם מופיע אצל דניאלה שמי, שכל מילה שלה מהימנה עליי, אבל זה, בכל זאת, נוגד את חוקי תורת החשבון.

החיסכון המינימאלי האפשרי הוא זה של 100% — יעני, בחינם.

חיסכון של 500% פירושו שאתה מקבל את הסחורה (במיקרה זה, העציץ) בחינם ועוד מוסיפים לך ארבע פעמים את מחירו (אולי, כדי שתיקח אותו).

אני מניח ששמי התכוונה לכך שמחיר העציץ, הרחק מן הפסח, הוא חמישית ממחירו ערב פסח, וזה, לפי תורת החשבון שלמדנו עוד בבית-הספר היסודי, חיסכון של 80%.

הספר והמיליון

על הקורות לספר מושאל («יומן אישי», העולם הזה 17.2.88).

זמן לא צחתי כל-כך כמו שצחקתי כאשר קראתי את הסיפור של אורי אבנרי כיצד שאל ממנו המיליון יעקב נמרודי את הרוח של ועדת-הסנאט על פרשת איראן-קונטראס.

ועכשיו אני מלא סקרנות: האם נמרודי החזיר בינתיים את הספר ואולי הוא שילם עבורו? **דויד רוט, חיפה**

● לא זה ולא זה.

סמן ימני לשמחים הכבוסים

על ההתנהגות היאה לחיילי צה"ל בשטחים הכבוסים.

להערכתי מן הראוי שהשיר אחרי הקרב, שנכתב על-ידי ויקטור הוגו, יהיה הסמן הימני להתנהגות החיילים בשטחים. בשיר מתאר הוגו דוגמה של נדיבות-לב, גם בעת קרבות, שבכמה מהם נוכח עת התלווה בצעירותו אל אביו

אחרי הקרב

אבי גבורהיל היה, טוב-לב ונושאי-פנים,

בלווי פרש שאהבו מכל האחרים

בגלל גבה-קומתו ונפשו השופעת עז ורהב,

היה רוכב על סוסו בערב בשדה הקרב,

והשדה מכסה היה חללים שעליהם רד היס.

ובדמדומי-האפלה בקע בדממה רשרוש חרישי בפתאם

זה היה קולו של ספרדי נטוש מצבאו המובס,

מתבוסס בדמו ומזדחל בקשי לשפת שביל מפלס,

מתבוסס שפוף, חצוי כבר נגור מארץ החיים,

ומלמל דומה: מיס, מיס, רחמים!

אבי, שנכמר לבו עליו, הוטיש לפרשו הנאמן

נאד של רום שהיה תלוי על אכף הסוס במלכסן

וצוה — הב משקה לפצוע המקפח.

לפתע, בשעה שהפרש פנה הצדה ושחח

נטה אליו הבן-נש מנזע המוריס,

אחז באקדחו שלפך עדין בבגדי הפרומיס,

כון למצחו של אבי וצעק: «כרמבה!»

מהירי העז צנח כובעו בעצמה רבה

ואף הסוס נרתע לאחור בזוי פחדני.

— תן לו בכל זאת לשתות, אמר אבי.

(1) המוריס — כינוי לשבטים הערביים שכבוש בימי הביניים את ספרד והמערב.

(2) כרמבה — מילה-שבועה בספרדית.

השיר של הוגו

הבן של הנורל

הגנרל לספרד, ומהם היה יכול ללמוד על מילחמות ועל אכזריותו. **הנודך סער, תל-אביב**

● השיר אחרי קרב (ראה מיסגרת) תורגם לעברית על-ידי הד"ר שלמה לוי ושובץ בספר **שירים נבחרים של הוגו**, שיצא לאור, בשנה שעברה, בהוצאת-הספרים **סער**.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גררון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות במי-לפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3-972. מנוי 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

קוּיָא יֵינִי.

הנה מיכתבו:
בעזרת עטו חשונה של יגאל לכיב מגסה העולם הזה להכפיש את שמו של שימעון פרס, וכךך הוא משרת את האינטרס של הליכוד. כיום, כאשר הכוחות בין המערך והליכוד עם גרוריהם כמעט שווים, יכולים ארבעה-חמישה מנדטים לכאן או לכאן לגרום לממשלה מתונה בראשות המערך או לממשלה מינימלית קיצרנית בראשות הליכוד. כל פגיעה ביקורת של שימעון פרס או המערך משרתת את הליכוד. עדיין זכור חלפו של עתון זה ושאי קרא אותו בציפיות מאז 1945 ב-גמפה"ר ב-1977, כיצד עסקתם בהכפשת מפא"י והעומדים בראשה. צחק הגנרל הוא שה-רוח שלכם אינו הולך לשל"י, ר"צ, מפ"ם או המתקדמת, אלא או הלך לז"ש, והיום ילך ימינה.

לך יש רעיונות נשגבים, אך האם יש לדעיונות אלה תומכים בקרב העם? האם הניסיונות שלך להיבחר לבג"מ לא הוכיחו לך, שעל אף היותך פרלמנטר סוג א' — לא הצלחת לעבור את אזור-החסימה הנמרץ גם אני מאמין שצריך להכיר באש"ף ולאפשר לו להקים ביז"ש ובעזת מדינה משלו, אך בקנטסטציה הנוכחית זה לא ניתן. האם לא יהיה זה מן החוכמה להתקדם בשלביים? ככל ירכוז בין הליכוד והמערך, העולם הזה ייב לצדד במערך, ולוא גם מתוך הנחה שזה הרע במיעוטו.

בקובץ-החוקים העותומני הפונה, שהיה תקף כאן עד אמצע שנות ה-60, היה מסוק הכס שאמר: «בין שתי רעות בוחרים בקטנה שבהן». שולחן-הפוליטיקה דומה לשולחן-הביילארי. אתה מכה על כורז אחד, וגורם לכדור אחר להתקדם למטרה. וזה לצערי מה שאתה והעיתון החשוב העומד לרשותך עושה...

עוד באן מיכתבו של הקרא חרף, על הנושא הפוליטי אתווכח עימו בהודמנות אחרת. אך כאן ברצוני לתת תשובה לעניין הפרשה הנרדנה. שאלתי את עצמי מדוע כל בליית-קשורות בישראל ניטו תחילה להשתתף את הפרשה כולה. אני משוכנע כי כמה מן העורכים נהגו כך מפני שלא רצו לריב עם המכונה הגנרלה של המערך, בעלת העוצמה הכלכלית האדירה, החולשת על חלק ניכר משוק-הפינסום. בייחוד ערב מטרי-המודעות של מערכת-הבתיירות.

אך היה ברור לי שכולם ישתמשו בתיווך של צריכים להגן על פרס, אחרת נעווד לליכוד. עם כל הכבוד, אינני מקבל את התירוצ הזה. אני מסכים בהחלט שהמערך טוב מן הליכוד, ושימעון פרס טוב מיצחק רבין.

ואולם מכאן אינו מוכן להטיק את המסקנה שיש להעניק חסינות לעסקים מלוכלכים של מיפלגה זו או אחרת, או לפוליטיקאי זה או אחר. הקורא חרף רומז במיכתבו על פרשות אשר ידלין, אברהם עופר ואחרות, שנחשפו על-ידי העולם הזה ב-1976, ואשר תרמו — לדעת רבים — לנפילת המערך.

בשעה שחשפנו פרשות אלה, קרא לי ראש-הממשלה דאז, יצחק רבין, ושאל אותי: «האם החלטתם להחלי את הונום של המערך?» כי דילן, עופר והאחרים היו כולם ממוקמים רווקא בצד הדינוי של מיפלגתם.

אמרת לי אז, ואני אומר זאת כאן שוב, שאיננו מוכנים להעניק חסינות למישהו או למישהם בגלל דיעותיו הפוליטיות. זה לחדר זה לחדר. אחרת נהפוך לרפובליקת בנגוה, וברפובליקת בנגוה, יתגבר בסוף רוזן ימיני.

לא ראיתי בחיי הרבה מרואיינים בעלי מסר כליכך בלתי-אמין כמו ברוד-ברוס רשפורט, שהר פיע בשבוע שעבר בתוכנית זה הזמן בטלוויזיה. המראיין, רון ברישי, היה מוכן היטב. לא היה קשה לנחש מניין שאב את המידע, מכיוון שהעולם הזה היה כל-היתקשורת היחיד בישראל שהקרא וניתח את פרשת-השחור, ושהעו להציג את השאלות הנוקבות המתבקשות. בתקיפות שאינה רגילה בטלוויזיה, אם כי נאריבות הראייה-לשכת, הציג ברישי לרשפורט את השאלות האלה. זה התחמק מרובן מאחורי מסך של מילים. כפרפו של דבר לא השיב אף על את מן השאלות המהותיות.

נותר לנו לבחור בין שתי אפשרויות: או שמר רשפורט, שנועד כעיסקי-השחור שלו בכתבי העולם, הוא פילנטרופ גמור בבואו לישראל, ועל

אתרי הרצח באוסטרליה | אביו של הקצין הבורח | עשה קרוי בעניי אמו | אפעל לביטול הליכוסו

שער, "העולם הזה", 16.3.1988
אין חסינות לעסקים מלוכלכים

כן היה מוכן לתת לישראל 70 מיליון דולר לשנה כבקשמי, סתם ככה — או שגירסתו אינה אמידה, ובאה להסוות עסקים מסוג אחר לגמרי. לקראת סוף הראיון השמיע רשפורט איום גם ובלתי-רעיונותו אם עיתוני ישראל לא יפסיקו להשמיע אותו, הוא יפסיק לתרום כסף לישר-אל. מכיוון שהעיתון הישראלי היחיד שהשמיע אותו היה העולם הזה, אני רואה עצמי מוסמך להשיב:

ראשית: עיתוני ישראל אינם כעיתוני גאבוו, אינרונסיה או אנטינואה, שבהן ניהל את עסקי השחור שלו. אי-אפשר לאיים עלינו. בודאי לא על העולם הזה. שנית: עצם האיום הזה מפריד את שאר דבריו. מי שאומר שיבטל את תרומותיו אם לא ישיג משהו, מורה למעשה שהוא נתן את התרומות האלה כדי להשיג משהו.

מאז ש"העולם הזה" פוצץ פרשה זו בישראל, אני מצפה לקרא שיציג שאלה מסויר מת. השבוע קיבלתי אותה, כצורת מיכתב של הקורא עורר-הדין עמירם חרף מחיפה. אני זוכר את שמו של חרף מאז שנות ה-50, כאשר כתב מיכתבים למערכת.